

חֻבְרַת יב - יג

לְמוֹד תְּלֵמוֹד יְרוּשָׁלַיִם

בְּסֵדֶר מְסַגֵּרַת הַדָּף הַיּוֹמִי

מִסְכַּת בְּסָחִים (ג-טז)

שְׁעוּרִים לַיּוֹמִי שְׁבֻעוֹת: פְּרֻשַׁת חַיִּי-טָרָה תוֹלְדוֹת:

יט חֲשׁוֹן - ב' בְּסֵלִיו תַּשְׁעִי

יָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי יְשִׁיבָה דְחֻסְדֵי בְּרִסְלָב

ירושלמי פסחים / דף היומי

יום ראשון יט חשון תשע"ו

פסחים דף ג

במה אמרו שתי שורות במרתף וכו'. רב חונה בשם רב: קולפו כמין גם. תני בר קפרא: קולפו כמין שני גמין. הנה נתון באמצע הבית, על דעתיה דרב חונא - מפשיטו חלוק אחד. על דעתיה דבר קפרא - מפשיטו שני חלקות. הנה עשוי מדרגות - קולפו גמין גמין. רבי יעקב בר אחא בשם חזקיה, שמעון בר בא בשם רבי יוחנן: שורה החיצונה היא העליונה, הרואה את הפתח, ואת הקורה שלפנים ממנה, תני שלמטה ממנה. הוון בעיי מימר, מאן דאמר שלפנים הימנה - כל שכן שלמטה הימנה, מאן דמר שלמטה הימנה, הא לפנים הימנה - לא. נשתמש בחצי שורה, פשיטא אותה שנשתמש - יש לה שלפנים ממנה ושלמטה ממנה. אותה שלא נשתמש בה - יש לה שלפנים ממנה. הדא דתימר במחוללות. אבל באפוצות - מעביר עליהן את הגר ודיו. הדא אמרה שחשו לנפילה. אמר

ירושלמי פסחים / דף היומי

רבי פנחס דיפוי: אני אומר בשעה שסדרן - הכניס שם חמץ. הלכה ב', מתניתין - אין חוששין שמא גררה חלדה מבית לבית וממקום למקום אם בן מחצר לחצר ומעיר לעיר אין לדבר סוף: גמרא - אמר רבי יונה: הכין צורכה מתניתין - מעיר לעיר, ומחצר לחצר, ממקום למקום, ומבית לבית. אם חושש את מעיר לעיר - את חושש מחצר לחצר. אם חושש את מחצר לחצר - חושש את ממקום למקום. אם חושש את ממקום למקום - את חושש מבית לבית. אמר רבי יוסה: אפלו כמתניתין אתיא היא - אין חוששין שמא גררה חלדה מבית לבית וממקום למקום, אם בן מחצר לחצר ומעיר לעיר אין לדבר סוף. שאם מבית לבית אי אתה חושש, לא כל שכן ממקום למקום. אם ממקום למקום אי את חושש - לא כל שכן מחצר לחצר. אם מחצר לחצר אי את חושש - לא כל שכן מעיר לעיר. יכולין הן כל ישראל לבדוק חמץן כאחת. הלכה ג', מתניתין - רבי יהודה אומר: בודקין אור ארבעה עשר וארבעה עשר בשחרית, ובשעת הבעור. וחכמים אומרים: אם לא בדק אור לארבעה עשר - יבדק בארבעה עשר. אם לא בדק בארבעה

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

עָשׂוּ - יבְדֹק בְּתוֹךְ הַמוֹעֵד. לֹא בְדֹק בְּתוֹךְ הַמוֹעֵד - יבְדֹק לְאַחַר
הַמוֹעֵד, וּמָה שֶׁהוּא מְשִׁיר - יִנְיַחְנוּ בַצְנֻעָה, כְּדֵי שְׁלֹא יִהְיֶה צָרִיף
בְּדִיקָה אַחֲרָיו. גְּמָרָא - אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: טַעֲמָא דְרַבִּי יוֹדָה, כְּנֶגֶד
שְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה "לֹא יֵרָאֶה לְךָ שְׂאוֹר". וְהִכְתִּיב
"תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאוֹר מִבְּתִיכֶם"? ! בַּעֲשֵׂה הוּא ! וְהָא כְּתִיב "שִׁבַּעַת
יָמִים שְׂאוֹר לֹא יִמָּצֵא בְּבִתְיֶכֶם"? ! אָמַר רַבִּי יוֹסֵה: מִכֵּיּוֹן שָׂזָה
צָרִיף לְזֶה וְזֶה צָרִיף לְזֶה, כְּמִי שֶׁכָּלֵן אַחַד. "לֹא יֵרָאֶה לְךָ",
הֵייתִי אוֹמֵר הַפְּקִיד אֶצְלוֹ יִהְיֶה מִתֵּר, תִּלְמוּד לּוֹמֵר "לֹא יִמָּצֵא
בְּבִתְיֶכֶם". אִי "לֹא יִמָּצֵא בְּבִתְיֶכֶם" הֵייתִי אוֹמֵר יַחַד לוֹ בֵּית
יִהְיֶה אֶסוּר, תִּלְמוּד לּוֹמֵר "לֹא יֵרָאֶה לְךָ". הָא כִּיִּצְדָּ? הַפְּקִיד
אֶצְלוֹ אֶסוּר. יַחַד לוֹ בֵּית מִתֵּר. מְחַלְפָּה שֵׁיטְתִיָּה דְרַבִּי יוֹדָה,
דְּתַנִּי, רַבִּי יוֹדָה אוֹמֵר: בּוֹדֵקִין אֹר לְאַרְבָּעָה עָשׂוּ וּבְאַרְבָּעָה
עָשׂוּ בְּשַׁחֲרִית וּבְשַׁעֲת הַבְּעוֹר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אִם לֹא בְדֹק
אֹר לְאַרְבָּעָה עָשׂוּ - יבְדֹק בְּאַרְבָּעָה עָשׂוּ. צָרִיף לְבִדּוֹק שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים. מָה אִם בְּשַׁעֲה שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַן בַּעוֹרוֹ, אֵת אָמַר 'צָרִיף
לְבִדּוֹק שְׁלֹשׁ פְּעָמִים', בְּשַׁעֲה שֶׁהִגִּיעַ זְמַן בַּעוֹרוֹ לֹא כָּל שְׁכָן?
לֹא צוֹרְכָה דְלֹא, אִם לֹא בְדֹק בְּתוֹךְ הַמוֹעֵד יבְדֹק לְאַחַר הַמוֹעֵד.

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

ומה שְׁהוּא מְשִׁיר יְנִיחָנוּ בְּצַנְעָה כְּדִי שְׁלֵא יִהְיֶה צָרִיךְ בְּדִיקָה אַחֲרָיו. כִּי צַד הוּא עוֹשֶׂה? כּוֹפֵה עָלָיו כְּלִי. כִּפֶּה עָלָיו כְּלִי וְלֹא מְצָאוּ, אֲנִי אוֹמֵר יָד נְטַלְתּוּ. לֹא כִפֶּה עָלָיו כְּלִי וְלֹא מְצָאוּ אוֹתוֹ, הַבַּיִת צָרִיךְ בְּדִיקָה, אוֹ שְׁאֵר כָּל הַבְּתִימִים לֹא יִהְיוּ צָרִיכִין בְּדִיקָה. נִישְׁמַעֲנָה מִן הָדָא: אֲבָד כְּזִית מִן הַמֶּת בְּבֵית, בִּקְשׁוּ וְלֹא מְצָאוּ – הַבַּיִת טָהוֹר. לְכַשְׂיֻמָּצָא – הַבַּיִת טָמֵא לְמַפְרַע. הָדָא יִלְפֵה מִן הַהִיא וְהַהִיא יִלְפֵה מִן הָדָא. הָדָא יִלְפֵא מִן הַהִיא: אֲבָד הִיא הִינִיחָ. וְהַהִיא יִלְפֵא מִן הָדָא, אֵין לָךְ צָרִיךְ בְּדִיקָה אֲלֵא אוֹתוֹ הַבַּיִת בְּלִבְד. וְכֹרְבֵי יוֹדָה, אֲפִלוּ אוֹתוֹ הַבַּיִת לֹא יִהְיֶה צָרִיךְ בְּדִיקָה! נִישְׁמַעֲנָה מִן הָדָא, אָמַר רַבִּי יוֹדָה: מַעֲשֶׂה בְּשִׁפְחָתוֹ שֶׁל מְסִיק אֶחָד בְּרִימוֹן שֶׁהִשְׁלִיכָהּ נֶפֶל אֶחָד לְבוֹר, וּבָא כֹהֵן אֶחָד וְהִצִּיץ לִידַע מַה שֶׁהִשְׁלִיכָהּ, וּבָא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֲכָמִים וְטָהֲרוּ, שְׁדַרְדְּרָה חֲלָדָה וּבְרַדְלִים לְהִיּוֹת גּוֹרְרִין אוֹתוֹ.

יום שני, כ' חשוון תשע"ו

פְּסָחִים דָּף ד

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

רָצָה הִיא אַחַר הַבֶּשֶׂר. וְאֵינָהּ רָצָה אַחַר הַפֶּת. וְאֶפְלוּ תִימַר רָצָה
הִיא אַחַר הַבֶּשֶׂר וְאַחַר הַפֶּת. בֶּשֶׂר גּוֹרְרֵת וְאוֹכְלֵת, פֶּת גּוֹרְרֵת
וּמִנְחָת. רַבְנִין דְקִיסְרִין בְּשֵׁם רַבִּי אֲבָהוּ: אֵין חוֹשְׁשִׁין שְׂמָא
גְרָרָה חֲלָדָה. וְכַרְבֵּי יוּדָה חוֹשְׁשִׁין. הֲלָכָה ד', מִתְנִיתִין - רַבִּי מְאִיר
אוֹמֵר: אוֹכְלִין כָּל חֶמֶשׁ וְשׁוֹרְפִין בְּתַחֲלַת שָׁשׁ. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר: אוֹכְלִין כָּל אַרְבַּע וְתוֹלִין כָּל חֶמֶשׁ וְשׁוֹרְפִין בְּתַחֲלַת שָׁשׁ:
גְּמָרָא - רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר: מִשְׁשׁ שְׁעוֹת וְלִמְעַלָּן מְדַבְּרִיהֶן. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר: מִשְׁשׁ שְׁעוֹת וְלִמְעַלָּן מְדַבְּרֵי תוֹרָה. מַה טַּעְמָא
דְרַבִּי מְאִיר? "אֵךְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן" - זֶה חֶמֶשׁ עָשָׂר. יְכוּל
מִשְׁתַּחֲשֵׁךְ? תְּלִמוּד לֹמֵר "אֵךְ". הָא כִּיצַד? תֵּן לוֹ לְפָנַי שְׁקִיעַת
הַחֲמָה שְׁעָה אַחַת. מַה טַּעְמָא דְרַבִּי יְהוּדָה? "אֵךְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן"
זֶה אַרְבַּעַת עָשָׂר. יְכוּל כָּל הַיּוֹם כְּלוּ? תְּלִמוּד לֹמֵר "אֵךְ". הָא
כִּיצַד? חֲלַק אֶת הַיּוֹם, חֲצִי לְחֶמֶץ וְחֲצִי לְמֶצֶה. מְחַלְפָּה
שִׁטְתֵּיהּ דְרַבִּי מְאִיר. תִּמְן הוּא אָמַר: "אֵךְ" לְרַבּוֹת, וְהֵכָא הוּא
אָמַר "אֵךְ" לְמַעַט! אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר אֲבִידוּמָא: מַעְטוּ
שְׂאִינוּ בְּחֶמֶץ. רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר: "לֹא תֹאכַל עָלְיוֹ חֶמֶץ" עַל
אֲכִילְתּוֹ. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: "לֹא תֹאכַל עָלְיוֹ חֶמֶץ" עַל עֲשִׂיתּוֹ.

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

רבי יודה אית ליה עשה ולא תעשה על אכילתו, עשה ולא תעשה על בעורו. עשה על אכילתו – "שבעת ימים תאכל עליו מצות" ולא חמץ. כל לא תעשה שהוא בא מכח עשה – עשה. לא תעשה על אכילתו – "לא תאכל עליו חמץ". עשה על בעורו – "תשביתו שאור". לא תעשה על בעורו – "שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם". הא רבי מאיר אומר: משש שעות ולמעלה מדבריהן, שביעית אסור משום גדר. ששית, למה משום גדר? ויש גדר לגדר? אלא שעה ששית מתחלפת בשביעית. הא רבי יהודה אומר: מחמש ולמעלה מדבריהן, ששית אסורה משום גדר, חמישית למה משום גדר? ויש גדר לגדר? אלא שחמישית מתחלפת בשביעית. מחלפא שיטתיה דרבי יהודה: תמן הוא אומר אין חמישית מתחלפת בשביעית. אומר רבי יוסי: תמן הדבר מסור לבית דין ובית דין זריזין הן. ברם הכא, הדבר מסור לנשים, והנשים עצלות הן. אומר רבי יוסי בר בון: תמן תחלת חמישית סוף שביעית, ברם הכא סוף חמישית תחלת שביעית. ותני כן, שבתחלת חמש חמה במזרח וסוף שעה חמה במערב. לעולם אין החמה נוטה למערב אלא

ירושלמי פסחים / דף היומי

בסוף שבע. רב אמר: דברי רבי מאיר: המקדש בחמץ ממש שעות ולמעלן - לא עשה כלום. אמר רבי הונא: ויאות, אלו חטים קורטבניות, דלמא טבן אנין במועדא כלום? חד בר נש אפקיד דיסיקיא דפיסתא גבי רבי חיה רובה, אמר רבי יוסי בי רבי בון: יוחנן חיקוקיא הוה. אתא שאל לרבי, אמר ליה: תמכר על פי בית דין בשעת הבעור. חד בר נש אפקיד גרבא דכותקה גבי רב חיה בר אשי, אתא שאל לרב, אמר ליה: ימכר על פי בית דין בשעת הבעור. היידנו שעת הבעור? רבי ירמיה אמר: בשחרית. רבי בא אמר: חמישית, כרבי יודה. אמר רבי יוסה: יאות אמר רבי ירמיה, כלום אמרו לגע בהן למוכרן לא מפני השב אבדה לבעלים.

יום שלישי, כא חשון תשע"ו

פסחים דף ה

חמישית כרבי יודה, לא טבה כלום. חבריא אמרין: חמישית כרבי יודה - הקדישו מקדש. עשאו תרומה - אינה תרומה.

ירושלמי פסחים / דף היומי

הקדישו מקדש הקדש דמים. עשאו תרומה - אינה תרומה, שלא נתנה תרומה אלא לאכילה בלבד. אמר לון רבי יוסי: לא מסתברא דלא חלופין, הקדישו - אינו מקדש, עשאו תרומה - הרי זו תרומה. הקדישו אינו מקדש, שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים. עשאו תרומה הרי זו תרומה - טהורה היא דבר תורה, אתה הוא שגזרת עליה שרפה. הלכה ה', מתניתין - ועוד אמר רבי יהודה: שתי חלות של תודה פסולות ומנחות על גג האצטבע, כל זמן שהן מנחות - כל העם אוכלין. נטלה אחת מהן - תולין, לא אוכלין ולא שורפין. נטלו שתיהן - התחילו כל העם שורפין. רבן גמליאל אומר: חלין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש: גמרא - רבי שמעון בן לקיש אמר בשם רבי ינאי: כשרות היו, משם מאי הוא פוסלן? שלא נשחט עליהן הזבח. ולא בשחיטה הן קדושות? ויפדה ויאכל?! אמר רבי חנניה: חוליא קומי לא אכל, ואת אמרת יפדה ויאכל? רבי אמר: פסולות היו, מפני שהן ממהרין להביא תודותיהן מפני חמץ שבתודה, ואי אפשר שלא ישפך דמה של אחת מהן והיא נפסלת. תני, שתי פרות חורשות

ירושלמי פסחים / דף היומי

בירושלם. וירושלם לא במקום שנהגו שלא לעשות מלאכה בארבעה עשר היא? נראות כחורשות. אית תניי תני: שתי גרות דולקין. אית תניי תני: שני סדינין. אָמר רבי פינחס: ולא פליגון, מאן דאמר: 'שתי פרות', 'שתי גרות' - בחול. מאן דמר: 'שני סדינין' - בשבת. רבי חנניה בעא קומי רבי מנא: ויקבעו לה תקיעה?! אָמר ליה: אם אומר את כן, נמצאתה אומר שמא לתמיד הן תוקעין, והן מתקלקלין. אָמר ליה: והא תנינן, שלש להבטיל את העם מן המלאכה, ושלש להבדיל בין קדש לחול?! אָמר ליה: תמן, כל ערב שבת ושבת הן תוקעין ואינן טועין. בַּרם הכא, אחת לקיצין הן. אם אומר את כן, אף הן סבירין שמא לתמיד הן תוקעין והן מתקלקלין. למה? מפני קדשתה או משום שאין אוכליה מצויין? מה נפיק מביניהון, חלות תודה. אין תימר שאין אוכליה מצויין - אלו אוכלין מצויין. אין תימר מפני קדשתה - אלו יש להן קדשה.

יום רביעי, כב חשון תשע"ו

ירושלמי פסחים / דף היומי

פסחים דף ו

רבי נתן אומר: כשרות, נטלו, שוהין להן שעה אחת לאכילתן. ותולין אבל לא שורפין. אית לך מימר משום שאין אוכליה מצויין? ! לא מפני קדשתה? אוף הכא מפני קדשתה. אמר רבי יודה בן פזי: נראין דברים שתהא הלכה כרבן גמליאל, שהוא אומר מעין שניהן. אתא רבי אבון, רבי יוחנן בשם רבי שמעון בן יוצדק: הלכה כרבן גמליאל שהוא אומר מעין שניהן. הלכה ו', מתניתין - רבי חנניה סגן הכהנים אומר: מימיהן של כהנים לא נמנעו מלשרף את הבשר שנטמא בולד הטמאה עם בשר שנטמא באב הטמאה, אף על פי שמוסיפין לו טמאה על טמאתו: גמרא - בר קפרא אמר: אב הטמאה דבר תורה, ולד טמאה מדבריהן. רבי יוחנן אמר: בין זה בין זה דבר תורה. על דעתיה דבר קפרא נחא. על דעתיה דרבי יוחנן, אב הטמאה עושה ראשון, ולד טמאה עושה שני, שני שנגע בראשון - הרי הוא במקומו שני, שהשלישי שנגע בראשון נעשה שני. תני, בית שמאי אומרים: אין שורפין בשר טהור עם בשר טמא, ובית הלל מתירין. על דעתיה דבר קפרא נחא, שורפין פסול

ירושלמי פסחים / דף היומי

תורה עם פסול טמאת תורה. וצריכינן משמע טמאת דברייהן עם טמאת תורה. על דעתיה דרבי יהודה, אם פסול תורה עם טמאת תורה שורפין, כל שכן טמאת תורה עם טמאת תורה? רבי חנניה סגן הכהנים שנייה משם בית שמאי ובית הלל. אמר רבי מנא קומי רבי יוסה: על דעתיה דרבי יהודה ניחא, דמר רבי יוחנן: ששה ספקות היו תולין עליהן ובאין, ובאושא גזרו עליהן שרפה. רבי חנניה סגן הכהנים לא לקדם לאושא היה? וקדם לאושא לא היתה שרפה לדבריהן! אמר ליה: תפתר שנטמא בכלי זכוכית. אמר ליה: אפלו תימר נטמא בכלי זכוכית. לא כן אמר רבי זעירא רבי אבונה בשם רבי ירמיה: יוסי בן יועזר איש צרדה ויוסי בן יוחנן איש ירושלם גזרו טמאה על ארץ העמים ועל כלי זכוכית. רבי יודא אמר: יהודא בן טבאי ושמעון בן שטח גזרו על כלי מתכות, הלל ושמאי גזרו על טהרת ידים. רבי ירמיה סבר מימר: ארץ העמים וכלי זכוכית תלויה. רבי יוסי סבר מימר: ארץ העמים תלויה וכלי זכוכית שרפה. אלו הן ששה ספקות: על ספק בית הפרס, על ספק ארץ העמים, על ספק בגדי עם הארץ, על ספק רוקק, על

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

סֶפֶק מִי רִגְלֵי אָדָם שֶׁהוּא כּוֹנֵן מִי רִגְלֵי בְּהֵמָה, עַל וְדָאֵי מִגְעָן
שֶׁהוּא סֶפֶק טְמֵאָתָן, עַל אֵלוֹ שׁוֹרְפִין תְּרוּמָה. הֲלָכָה ז', מִתְּנִיתִין -
הוֹסִיף רַבִּי עֲקִיבָה, מִימֵיהֶן שֶׁל כֹּהֲנִים לֹא נִמְנָעוּ מִלְּהַדְלִיק אֶת
הַשֶּׁמֶן שֶׁנִּפְסַל בְּטָבוֹל יוֹם בֵּנֵר שֶׁנִּטְמָא בְּטָמֵא מֵת אֵף עַל פִּי
שְׁמוֹסִיפִין לוֹ טְמֵאָה עַל טְמֵאָתוֹ:

יוֹם חֲמִישִׁי, כִּג חֲשׁוֹן תּשׁע"ו

פְּסָחִים דף ז

גְּמָרָא - עַל דְּעֵתִיָּה דְרַבִּי יוֹחָנָן, תַּמָּן שׁוֹרְפִין טְמֵאָת תּוֹרָה עִם
טְמֵאָת תּוֹרָה. וּבָא לְהוֹסִיף פְּסוּל תּוֹרָה עִם טְמֵאָת תּוֹרָה. עַל
דְּעֵתִיָּה דְבַר קֶפְרָא, תַּמָּן שׁוֹרְפִין טְמֵאָת דְּבַרֵּיהֶן עִם טְמֵאָת
תּוֹרָה, וְהָכָא פְּסוּל תּוֹרָה עִם טְמֵאָת תּוֹרָה, לֹא בָּא אֶלָּא
לְפָחוֹת! ? תַּפְתֵּר בְּטָבוֹל יוֹם מִבֵּית פְּרָס שֶׁהוּא מִדְּבַרֵּיהֶן. רַבִּי
חֲנַנְיָה סָגַן הַכֹּהֲנִים שְׁנִיָּיָה מִשָּׁם בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל. אָמַר רַבִּי
מְנָא קוּמֵי רַבִּי יוֹסִי: רַבִּי עֲקִיבָה כֹּדְעֵתִיָּה, דְרַבִּי עֲקִיבָה אָמַר:
יְטָמָא דְבַר תּוֹרָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֵּי רַבִּי בּוּז: אֵף עַל גַּב דְּלִית

ירוּשְׁלָמִי פְּסָחִים / דף היומי

ליה לרבי ישמעאל "יטמא" - "יטמא" באוכלין, אית ליה
"יטמא" - "יטמא" בכלים. אית תניי תני: טמא-מת, אית תניי
תני: בטמא מת. מאן דאמר טמא מת - בכלי שטף. מאן דאמר
בטמא מת - בכלי מתכות. מה טעמא? "וכל כלי פתוח...
(במדבר יט, טו) וגומר - "טמא הוא" - הוא טמא ואינו נעשה אב
הטמאה לטמא. הלכה ח', מתניתין - אומר רבי מאיר: מדבריהן
למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. אומר לו
רבי יודה: אינה היא המדה. מודין רבי אליעזר ורבי יהושע,
ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה, ועל מה נחלקו? על התלויה
ועל הטמאה, שרבי אליעזר אומר: תשרף זו לעצמה וזו
לעצמה. ורבי יהושע אומר: שתיהן כאחת: גמרא - מהו
בפסח? בארבעה עשר? אומר רבי יהודה: מדברי רבי עקיבה,
מדברי רבי חנינה סגן הכהנים. רבי שמעון בן לקיש אומר:
מדברי רבי אליעזר ומדברי רבי יהושע. אומר רבי זעירא קומי
רבי יסי: על דעתיה דרבי יוחנן נחא. על דעתיה דרבי שמעון
בן לקיש, מה בא רבי ליעזר ורבי יושוע לכאן? אומר ליה:
תניין אינון. רבי יוסי בשם רבי יוחנן: הכל מודין בששה עשר

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

שְׁשׁוּרְפִין תְּרוּמָה טְהוֹרָה וּטְמֵאָה. רַבִּי יוֹסִי מִקָּשִׁי: לָמָּה רַבִּי יוֹסִי אָמַר אֵינָה הַמִּדָּה? רַבִּי יוֹסִי דִּן שָׁמַע דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: 'מִדְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה וּמִדְּבָרֵי רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים'. וְהוּא שָׁמַע דְּבַר קִפְרָא אָמַר אַב הַטְּמֵאָה דְּבַר תּוֹרָה וְלֵד הַטְּמֵאָה מִדְּבָרֵיהֶן, וְלֹא שָׁמַע דְּמַר רַבִּי יוֹחָנָן: בֵּין זֶה וּבֵין זֶה דְּבַר תּוֹרָה. וְהוּא מִקָּשִׁי: כָּשֶׁם שֶׁמֶתַר לְשַׁרְף אֲסוּר תּוֹרָה עִם טְמֵאת תּוֹרָה, שְׁכֵן שׁוּרְפִין טְמֵאת תּוֹרָה עִם טְמֵאת תּוֹרָה, כִּךָּ יֵהָא מִתַּר לְשַׁרְף אֲסוּר דְּבָרֵיהֶן עִם טְמֵאת תּוֹרָה, שְׁכֵן שׁוּרְפִין טְמֵאת דְּבָרֵיהֶן עִם טְמֵאת תּוֹרָה! ? אֵלָּא שְׁנֵיא הִיא, אֲסוּר שְׁנֵיא הִיא טְמֵאָה. וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: הַכֹּל מוֹדִין בְּשֵׁשָׁה עָשָׂר שְׁשׁוּרְפִין תְּרוּמָה טְהוֹרָה וּטְמֵאָה, כָּשֶׁם שְׁלֹא חֲלַקְתָּ לָנוּ בֵּין אֲסוּר תּוֹרָה לְטְמֵאת תּוֹרָה, שְׁכֵן שׁוּרְפִין טְמֵאת תּוֹרָה עִם טְמֵאת תּוֹרָה, כִּךָּ לֹא תַחֲלַק לָנוּ בֵּין אֲסוּר דְּבָרֵיהֶן לְטְמֵאת תּוֹרָה, שְׁכֵן שׁוּרְפִין טְמֵאת דְּבָרֵיהֶן עִם טְמֵאת תּוֹרָה. אֵלָּא בֵּין זֶה וּבֵין זֶה - דְּבַר תּוֹרָה. אֲתָא רַבִּי חִיָּה בַר בָּא מִן צוּר, וְאָמַר מִן שְׁמִיָּה דְּרַבִּי יְהוּדָה: בֵּין זֶה וּבֵין זֶה דְּבַר תּוֹרָה, וְאָמְרִית: יָאוּת, תַּמָּן טְמֵאת

ירושלמי פסחים / דף היומי

תורה עם טמאת תורה. ברם הכא פסול תורה עם טמאת תורה.
בגין כך רבי יוסי אמר: אינה היא המדה.

יום שישי, כד חשון תשע"ו

פסחים דף ח

וקשיא דרבי יוחנן על דרבי מאיר, והדא דרבי יוסי אמר: אינה היא המדה. סבר בר קפרא כרבי שמעון בן לקיש, דרבי שמעון בן לקיש אמר: מדברי רבי אליעזר ורבי יהושע. וקשיא דבר קפרא על דרבי יוסי, והדא דרבי מאיר אמר: מדבריהם למדנו. אמר רבי אבין: רבי מאיר כדעתיה, דרבי מאיר מחמיר מדבריהם כדברי תורה. אין אשכחן דרבי מאיר מחמיר מדבריהן כדברי תורה? אמר רבי חננה: כיי דתנינן תמן: הרוואה כתם הרי זו מקלקלת וחוששת משום זוב; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אין בכתמים משום זוב. תמן תנינן: חבית של תרומה שנולד ספק טמאה, רבי אליעזר אומר: אם היתה מנחת במקום תרופה - יניחנה במקום מצנע. ואם היתה

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

מגלה - יכסנה. רבי יושע אומר: אם היתה מנחת במקום המצנע - יניחנה במקום תרופה, ואם היתה מכסה - יגלנה. רבן גמליאל אומר: אל יחדש בה דבר. אמר רבי יוסה בי רבי בון: מדברי שלשתן תלויה אסור לשורפה. חבריא בשם רבי אלעזר: חבית הראשונה כרבי יוסי. השנייה כרבי מאיר. חבריא אמרין: חבית הראשונה כרבי יוסי, ולית רבי מאיר מודה בה. חבית השנייה כרבי מאיר, ולית רבי יוסי מודה בה. אמר לון רבי יוסי: חמון מה אתון אמרין, חבית הראשונה כרבי יוסי, ברם כרבי מאיר שורפין וכרבי שמעון שורפין. וירבו רבי מאיר ורבי שמעון על רבי יוסה וישרף! ועוד שמעין מן הדא, מן מה דאנן חמיינן רבנין עובדא אתי קומיהון ואינן אמרין איזיל תלי. הן אשכחנן דרבי שמעון אומר: שורפין. הדא דתנינן: מודה רבי ליעזר לרבי יושוע, ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה. אמר רבי יוחנן: רבי שמעון שניא. אין תימר לית לרבי מאיר תלויה, והא תני: תרומה תלויה טהורה - שורפין אותה ערב שבת עם חשכה; דברי רבי מאיר, וחכמים אומרים: בזמנה. אמר רבי עזריה קומי רבי מנא: תפתר בתלויה שאין

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

דַּעְתּוֹ לְהִשְׁאִיל עָלֶיהָ. אָמַר לִיה: וְכֵן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל מָה
דְּאָנֵן קְיַימִין הֶכָּא בְּתַלְוּיָה שְׂאִין דַּעְתּוֹ לְהִשְׁאִיל עָלֶיהָ. אָבֵל
בְּתַלְוּיָה שְׂדַעְתּוֹ לְהִשְׁאִיל עָלֶיהָ - הָרִי זֶה טְהוּרָה. וְתַנִּי כֵּן,
תְּרוּמָה תְּלוּיָה שְׂאִמְרוּ טְהוּרָה הִיא - הָרִי זֶה טְמֵאָה, אִם אָמַר
הָרִי אֲנִי מְנִיחָה עַל מְנַת לְהִשְׁאִיל עָלֶיהָ - הָרִי זֶה טְהוּרָה. מִי
כְּדוֹן? אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֵּי רַבִּי בּוֹן: תַּפְתֵּר שְׁנוּלַד לָהּ סִפְק טְמֵאָה
עִם דְּמִדּוּמֵי חֲמָה וְלִית שְׁמַע מִינָה כְּלוּם. וְאַתּוֹן אֲמַרִין, חֲבִית
הָרֵאשׁוֹנָה כְּרַבִּי יוֹסִי, וְלִית רַבִּי מְאִיר מוֹדָה בָּהּ. וְהִתְנִי, בְּמָה
דְּבָרִים אֲמוּרִים? בְּבוּר שְׂיֵשׁ בּוֹ כְּדִי לְהַעֲלוֹת, אָבֵל בְּבוּר שְׂאִין
בּוֹ כְּדִי לְהַעֲלוֹת, אֲפֹלוּ כָּל שְׂהוּא אָסוּר לְטְמֵאוֹת. וְאִין כְּרַבִּי
מְאִיר הִיא, בּוּר שְׂיֵשׁ בּוֹ כְּדִי לְהַעֲלוֹת, וְהִיא בּוּר שְׂאִין בּוֹ כְּדִי
לְהַעֲלוֹת, אֲפֹלוּ כָּל שְׂהוּא אָסוּר לְטְמֵאוֹת. וְעוּד מִן הָדָא,
דְּתַנִּינֵן, אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי: אֵינָה הִיא הַמְּדָה. לִית בַּר נֶשׁ אָמַר
'אֵינָה הִיא' מְכַלְל דּוּ מוֹדָה עַל קְדַמְיִתָּא.

ירושלמי פסחים / דף היומי

שבת קדש, כה חשון תשע"ו

פסחים דף ט

מיי כדון: אמר רבי יוסי בי רבי בון: תמן כדי לחוס על נכסיהן של ישראל. והכא מאי אית לך? אפילו הכא אינו מפסיד לישראל ממון? שהוא צריך לשרף עצים בפני עצמן וזו בפני עצמה! להפסד מרבה חשו להפסיד ממעט לא חששו. אמר רבי חנניה קומי רבי מנא: תפתר כמאן דאמר מדברי רבי עקיבה, מדברי רבי חנניה סגן הכהנים, ולית שמע מינה כלום. רבי זעירא רבי אילא, תריהון בשם רבי אלעזר: חבית הראשונה כרבי יוסה. והשנייה: בין כרבי מאיר בין כרבי יוסי. אמר רבי זעירא קומי רבי מנא: לית הדא פליגא על רבי יוסי. אמר ליה: ודלא כרבי יוסי נימר ודלא כרבי מאיר. לפי שמצינו רבי יוסי שורף תלויה בכל מקום. אמר רבי מנא: אזלית לקיסרין, ושמעית רבי זריקן בשם זעירא, רבי מאיר שורף תלויה בכל מקום. ואמרית ליה: אפלו כגון ההיא שהיא תלויה

ירושלמי פסחים / דף היומי

דבר תורה? ואמר לי: אין, אָנא פֿתַר לָהּ שְׁנַטְמַאת מְדוֹר עֲכוּ"ם. מה בְּיָדְךָ? תְּנִי, מְדוֹר עֲכוּ"ם תּוֹלִין. רַבִּי יוֹסֵה בֵּי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: שׁוֹרְפִין. רַבִּי חוּנָּה בְּשֵׁם רַבִּי זְעִירָא, רַבִּי מְאִיר שׁוֹרֵף תְּלוּיָהּ בְּשָׂאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה. וְהָא תְּנִי כֵן, תְּרוּמָה תְּלוּיָהּ טְמָאָה – שׁוֹרְפִין אוֹתָהּ עֲרַב שַׁבַּת עִם חֲשֻׁכָה; דְּבָרֵי רַבִּי מְאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: בְּזַמְנָהּ. וַיִּשְׂרֹף בְּשַׁחֲרִית! תְּפַתֵּר שְׁנַתְעַצֵּל וְלֹא שָׂרֵף, תִּדְעַ לָךְ שֶׁהוּא כֵן, דְּתַנִּי, טְמָאָה, לֹא מְשַׁנְתְּעַצֵּל וְלֹא שָׂרֵף. אָמַר רַבִּי אַבָּא מְרִי אַחוּיָהּ דְּרַבִּי יוֹסִי: תְּפַתֵּר שְׁנוּלַד לָהּ טְמָאָה בְּאוֹתָהּ שְׂעָה, וְלִית שְׂמַע מִינָהּ כְּלוּם. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: רַבִּי שְׂמַעוֹן וְרַבִּי יוֹשׁוּעַ שְׁנִיְהֵן אָמְרוּ דְּבַר אַחַד. אָמַר רַבִּי אֵילָא: רַבִּי שְׂמַעוֹן דְּבִכּוּרוֹת וְרַבִּי יוֹשׁוּעַ דְּתְרוּמוֹת, לֹא דִין מוֹדָה לְדִין וְלֹא דִין מוֹדָה לְדִין. אָמַר רַבִּי זְעִירָא: מְסַתְּבָרָא רַבִּי שְׂמַעוֹן יוֹדָה לְרַבִּי יוֹשׁוּעַ. אָמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲזִיא לְרַבִּי זְעִירָא: עַל דְּעַתָּךְ דְּתִימַר, רַבִּי שְׂמַעוֹן יוֹדָה לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, וְהָא תְּנִינֵן אַבְל הֵיאֵךְ נְשָׂרֵף תְּלוּיָהּ עִם הַטְּמָאָה, מוֹדָה רַבִּי לִיעֶזֶר לְרַבִּי יוֹשׁוּעַ שְׁשׁוֹרְפִין זֹו לְעֶצְמָהּ זֹו לְעֶצְמָהּ. וַיִּשְׂרֹף שְׁתִּיְהֵן כְּאַחַת. טְהוּרָה הִיא דְּבַר תּוֹרָה, אֵת הוּא שְׁגִזְרָתָהּ עָלֶיהָ שְׂרָפָה טְמָאָה,

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

מְכַל מְקוּם, לֹא נִפְסְלָה בְּהִסָּח הַדַּעַת? לֹא כֵן אָמַר רַבֵּי יוֹחָנָן:
הִסִּיעַ דְּבַר תּוֹרָה. אַחוּזַת דָּם כְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן - תּוֹרָה. חֲבִית הַשְּׁנִיָּה
כְּרַבֵּי מְאִיר - תּוֹרָה, אִינָה כֵּן! אֶלָּא מְשַׁמְרָה הוּא שְׁלֹא תִגַּע
בְּטְהָרוֹת אַחֲרוֹת. הֵתִיב רַבֵּי יִצְחָק בְּרִיָּה דְרַבֵּי חִיָּה כְּתוּבָה: הִגַּע
עֲצָמָךְ שְׁהִיתָה נְתוּנָה עַל גְּבֵי הַגְּחָלִים. אָמַר לִיָּה: לְכַשִּׁיתְנָנָה.
אָמַר רַבֵּי מְנָא לְרַבֵּי שְׁמִי: אַתּוֹן אֲמַרִּין רַבֵּי שְׁמַעוֹן יוֹדָה לְרַבֵּי
יוֹשׁוּעַ. אֲפִילוּ רַבֵּי יוֹשׁוּעַ, לִית הוּא רַבֵּי יוֹשׁוּעַ? אָמַר לִיָּה:
תְּנִיין אִינוּן. תְּמָן רַבֵּי מְאִיר בְּשֵׁם רַבֵּי יוֹשׁוּעַ, בְּרַם הֶכָּא רַבֵּי
שְׁמַעוֹן בְּשֵׁם רַבֵּי יוֹשׁוּעַ. תְּמָן תְּנִינן, הִבְכוּר שְׁאַחֲזוּ דָם, אֲפִלוּ
מֵת - אִין מְקִיזִין לוֹ אֶת הַדָּם; דְּבַרֵּי רַבֵּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים
אוּמְרִים: יְקִיזוּ וּבִלְבָד שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בּוֹ מוּם, אִם עָשָׂה בּוֹ מוּם -
הָרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט עָלָיו. רַבֵּי שְׁמַעוֹן אוֹמַר: יְקִיז אֶף עַל פִּי
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בּוֹ מוּם. רַבֵּי אַבְהוֹ בְּשֵׁם רַבֵּי לְעֶזֶר: אֲתֵיא דְרַבֵּי
יוֹדָה כְּרַבֵּן גְּמְלִיאֵל. דְּרַבְנִין כְּרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר, דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן כְּרַבֵּי
יוֹשׁוּעַ. תְּנִי בְּשֵׁם רַבֵּי שְׁמַעוֹן: יְקִיזוּ אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא מִתְכַּוֵּן
לַעֲשׂוֹת בּוֹ מוּם, וְאֲתֵיא כְּרַבֵּי יוֹשׁוּעַ אַחֲרָיא. אָמַר רַבֵּי בּוֹן בְּר
חִיָּה קוּמִי רַבֵּי זְעִירָא: תְּפַתֵּר בְּקַדְשֵׁים שֶׁהוּא חַיֵּב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן

ירושלמי פסחים / דף היומי

כרבי שמעון. רבי אבהו בשם רבי שמעון בן לקיש: טעמא דרבי יודה – "לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים" (דברים יב, כד) לא התרת ליך את דמו אלא בשפיכה.

יום ראשון, כו חשוון תשע"ו

פסחים דף י

התיב רבי אבא מרי אחוה דרבי יוסה: והכתיב אף בפסולי המקדשין כן, "לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים" (דברים יב, כד). אמר רבי תיה בר אחא: להכשיר איתאמרת. מה המים מכשירין, אף הדם יהא מכשיר. רבי אבהו בשם רבי יוחנן: שניהן מקרא אחד הן דורשין, "תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו" (ויקרא כב, כא). רבי שמעון אומר: בשעה שהוא לרצון – אין את רשאי לתן בו מום, ובשעה שאינו לרצון – אתה רשאי לתן בו מום. וחכמים אומרים: אפילו כלו מומין – אין את רשאי לתן בו מום.

הדרן עלף 'אור לארבעה עשר'

ירושלמי פסחים / דף היומי

פרק שני

הלכה א', מתניתין - כל שעה שהוא מתר לוכל - מאכיל לבהמה ולחיה ולעופות, ומכרו לנכרי, ומתר בהנאתו. עבר זמנו - אסור בהנאתו. לא יסיק בו תנור וכירים. רבי יודה אומר: אין בעור חמץ אלא שרפה. וחכמים אומרים: מפרר וזורה לרוח או מטיל לים: גמרא - אמר רבי אימי: מאן תנא כול שעה שהוא מתר לוכל מתר להאכיל אסור לוכל אסור להאכיל? רבי מאיר! ברם כרבי יודה, חמישית, אף על פי שהוא אסור לוכל - מתר להאכיל. התיב רבי בא: והתנינן 'שאור שרף והאוכלו פטור', ואמר רב הונא בשם רבי: מתר להאכילו לכלבים! אמר רבי יוסה: מה אתנינן מיתני כל חמץ? לא! שעות. מאן תנא שעות? רבי מאיר. אמר רבי בון בר חיה קומי רבי זעירא: זאת אומרת שמתר להאכילו לבהמת הבקר. התיב רבי ירמיה, והתנינן מפרר? סבר רבי ירמיה, ככרות. אמר ליה רבי יוסה: לא אמר אלא מפרר. מכיון שפיררו בטל. ואיידא אמר דא? לא יאכל חמץ - אפלו לכלבים. מה אנן קיימין? אם לכלבו, הני

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

אסור הנגיה, אלא כי נזן קיימין אפילו לכלב אחרים. זאת
אומרת שאסור להאכילן לבהמת הבקר.

יום שני, כז חשון תשע"ו

פסחים דף יא

רבי אבהו בשם רבי אליעזר: כל מקום שנאמר: לא תאכל, לא
תאכלו, לא יאכלו - את תופש אסור הנגיה כאסור אכילה, עד
שיבא הכתוב ויפרש לה, כשם שפרש לה באבר מן החי ונבלה.
וכי מה פרש לנו באבר מן החי? "ובשר בשדה טרפה לא
תאכלו לכלב תשלכון אתו" (שמות כב, ל). וכי מה פרש לנו
בנבלה? "לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה
ואכלה או מכר לנכרי" (דברים יד, כא). תני חזקיה, ופליג, וכי מי
אסרו לכלב? והא כתיב "כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו"
(ויקרא ז, כג). מעתה את תופש אסור הנגיה כאסור אכילה! שניא
היא דכתיב "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל
לא תאכלהו" (שם ז, כד). והכתיב "רק הדם לא תאכלו". מעתה

ירוּשְׁלָמִי פְּסָחִים / דף היומי

את תופש אסור הנִּיה כָּאסור אֲכִילָה! שְׁנֵייה היא דְּכָתִיב "על הארץ תשפֹּכְנוּ כַּמִּים" (דברים יב, טז). מֵה הַמִּים מִתְרִין בַּהֲנִיָּה - אִף הַדָּם יֵהא מִתֵּר בַּהֲנִיָּה. וְהִכְתִּיב "על כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה" (בראשית לב, לג). אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ: קִימַתִּיה בְּגִיד הַנֶּשֶׁה שְׁבִנְבִלוֹת. וְהָא כְּתִיב "וְלֶחֶם וְקָלִי וְכֶרֶם לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה" (ויקרא כג, יד). אָמַר רַבִּי אֲבָא מְרִי אַחוּי דְּרַבִּי יוֹסִי: שְׁנֵייה היא שְׁקִבַע הַכְּתוּב זְמַן. וְהָא כְּתִיב "לֹא תֹאכְלוּם כִּי שְׁקֵץ הֵם" (שם יא, מב). אָמַר רַבִּי: מַעַט אֲסוּר הֲנִיָּה שְׁבוּ. רַבִּי אֲבָהוּ בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: הָעוֹשֶׂה אֶסְפְּלִנִית מִשׁוּר הַנִּסְקָל וּמִחֻמָּץ שְׁעֵבֵר עָלָיו הַפֶּסַח - אֵינּוּ לוֹקֵה, שְׂאִין לֹא תַעֲשֶׂה שְׁבוּ מִחֻר. מְכַלְאֵי הַכֶּרֶם - לוֹקֵה. אָמַר רַבִּי חֲנִינָא: "פֶּן תִּקְדָּשׁ" - פֶּן תוֹקֵד אִשׁ. מַעְרְלָה צְרִיכָה, עֲשֵׂה לְרַחֲקוּ כְּתִיב, לֹא תַעֲשֶׂה לְאֹכְלוּ כְּתִיב, לֹא תֹאכְלוּ כְּתִיב, לֹא תִיעֲשֶׂה לְרַחֲקוּ לֹא כְּתִיב. מִתְנִיתָא פְּלִיגָא עַל רַבִּי יוֹחָנָן, מִמִּשְׁמַע שְׁנֵאמַר "סְקוּל יִסְקָל הַשׁוּר", וְכִי אֵין אָנוּ יוֹדְעִין שְׁבִשְׁרוּ אֲסוּר בְּאֲכִילָה? מַה תִּלְמוּד לומר "לֹא יֵאָכְל אֶת בִּשְׁרוֹ"?! בָּא לְהוֹדִיעָךְ, שְׁכַשֵּׁם הוּא אֲסוּר בְּאֲכִילָה - כֶּף הוּא אֲסוּר בַּהֲנִיָּה.

ירושלמי פסחים / דף היומי

מה עבד לה רבי יוחנן? פתר לה בשקדמו הבעלים ושחטוהו עד שלא נגמר דינו. רבי זעירא בעא קומי רבי אבהו: הקא תימר הכין והקא תימר הכין? ! אמר ליה: חדא בשם רבי לעזר. וחדא בשם רבי יוחנן. רבנן דקיסרין, רבי אבהו בשם רבי יוחנן: כל מקום שנאמר לא תאכל, לא תאכלו - אין את תופש אסור הנגיה כאסור אכילה. לא תאכל, לא יאכל - את תופש אסור הנגיה כאסור אכילה. בנין אב שבכלן - "וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף" (ויקרא ו, כג). תני חזקיה מסייע לרבי יוחנן, ממשמע שנאמר "חלב שור וכשב ועז לא תאכלו" (ויקרא ז, כג) לאי זה דבר נאמר "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה" (ויקרא ז, כד)? אפלו למלאכת גבוהה. ממשמע שנאמר "רק הדם לא תאכלו", לאי זה דבר נאמר "על הארץ תשפכנו כמים"? מה המים מכשירין - אף הדם יהא מכשיר. ממשמע שנאמר: "לא תאכלו כל נבלה", לאי זה דבר נאמר: "לגר אשר בשעריך תתנה ואכלה". בא להודיעה גר תושב אוכל בנבלות. ממשמע שנאמר: "ובשר בשדה טרפה לא תאכלו". מה תלמוד לומר

ירוּשְׁלָמִי פְּסָחִים / דָּף הַיּוֹמִי

"לִכְלֹב תִּשְׁלִיכֹן אוֹתוֹ". אוֹתוֹ אֶת מִשְׁלִיךְ לִכְלֹב וְאִין אֶת מִשְׁלִיךְ לִכְלֹב חֲלִין שְׁנִשְׁחֲטוּ בְּעֶזְרָה. מִתְּנִיתָא מְסִיעָא לְדִין וּמִתְּנִיתָא מְסִיעָא לְדִין. מִתְּנִיתָא מְסִיעָא לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר - "לֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ" לַעֲשׂוֹת אֶת הַמֶּאֱכִיל כְּאוֹכֵל. וְאַתָּה אוֹמֵר לַעֲשׂוֹת הַמֶּאֱכִיל כְּאוֹכֵל, אוֹ אֵינוֹ אֶלָּא לְאוֹסְרוֹ בְּהִנְיָה? וּכְשֶׁהוּא אוֹמֵר "לֹא תֵאָכֵל עָלָיו חֶמֶץ", הֲאֵל לְמִדְּנֵי שֶׁהוּא אָסוּר בְּהִנְיָה, מֵה תִּלְמוּד לֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ"? לַעֲשׂוֹת הַמֶּאֱכִיל כְּאוֹכֵל; דְּבַרֵּי רַבִּי יֵאֱשִׁיָּהּ. רַבִּי יִצְחָק אוֹמֵר: אֵינוֹ צָרִיךְ. אִי מֵה שְׂרָצִים קָלִים עֲשֶׂה בָּהֶם אֶת הַמֶּאֱכִיל כְּאוֹכֵל, חֶמֶץ הַחֲמוּר אֵינוֹ דִּין שְׁנַעֲשֶׂה בּוֹ אֶת הַמֶּאֱכִיל כְּאוֹכֵל? וּמֵה תִּלְמוּד לֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ"? לֹא בָּא הַכָּתוּב אֶלָּא לְאוֹסְרוֹ בְּהִנְיָה, בְּגִין כֵּן כְּתִיב "לֹא יֵאָכֵל", הֲאֵל מִ"לֹא תֵאָכֵל" לִית שְׁמַע מִינָהּ כְּלוּם, וְהִדָּא מְסִיעָא לְרַבִּי יוֹחָנָן.

יּוֹם שְׁלִישִׁי, כַּח חֶשְׁוֹן תִּשְׁעִי

פְּסָחִים דָּף יב

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

לא יסיק בו תנור וכירים - עבר והסיק, ייבא כהדא: אם חדש - יתץ, אם ישן - יוצן. תני, רבי יודה אומר: אין בעור חמץ אלא בשרפה. דין הוא, מה אם פגול ונותר שאינו בכל יראה ובכל ימצא אינו אלא בשרפה, חמץ שהוא בכל יראה ובכל ימצא, אינו דין שלא יהא אלא בשרפה? אמרו לו לרבי יודה: כל דין שאתה דן, תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו דין. הא אם לא נתמנה לו אור, ישב לו ולא יבעיר? אמרה תורה "תשביתו שאור מבתיכם"! כיוצא בו, אמר רבי יודה: "אשה כי תזריע וילדה זכר", מה תלמוד לומר? לפי שנאמר "וטמאה שבעת ימים וביום השמיני ימול". שומע אני כיוצא חי שהוא מטמא את אמו טמאת לידה. מניין ליוצא מת שהוא מטמא את אמו טמאת לידה? אמר רבי יודה: הרי אני דן, מה אם כיוצא חי שאינו מטמא את אמו ואת הבאין עמו ואת הבא עם אמו לאהל טמאת שבעה - מטמא את אמו טמאת לידה, היוצא מת שהוא מטמא את אמו ואת הבאין עמו ואת הבא עם אמו לאהל טמאת שבעה - אינו דין שיטמא את אמו טמאת לידה? אמרו לו לרבי יודה: כל דין, שתחלתו אתה דן להחמיר וסופו

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

להקל אינו דין. הא אם טהר החי את אמו - יטהר אף המת את אמו? אם לא זכיתי מן הדין? לפיכך אמרה תורה: "זכור" - לרבות את המת. פיוצא בו, אמר רבי יודה: "בספות תשבּו" - ספה של כל דבר, שהיה רבי יודה אומר: הדין נותן שלא תהא הספה באה אלא מארבעת המינין. מה אם לולב שאינו נוהג בלילות כבימים אינו בא אלא מארבעת המינין, ספה שהיא נוהגת בלילות כבימים אינו דין שלא תבוא אלא מארבעת המינין? אמרו לו לרבי יודה: כל דין שאתה דן שתחלתו להחמיר וסופו להקל - אינו דין, הא לא מצא מארבעת המינין ישב לו בלא ספה? ואמרה תורה תשבּו בספות. ספת של כל דבר, וכן עזרא אמר (נחמיה ח, טו): "ואשר ישמיעו ויעבירו קול בכל עריהם ובירושלם לאמר צאו ההר" וגו'. חזר רבי יודה ודנו דין אחר, חמץ אסור באכילה ונותר אסור באכילה. מה זה בשרפה אף זה בשרפה. אמרו לו: נבלה תוכיח שהיא אסורה באכילה ואינה בשרפה. אמר להן: חמץ אסור באכילה ובהנאה, ונותר אסור באכילה ובהנאה. אל תוכיח נבלה שאינה אסורה בהנאה. אמרו לו: והרי שור הנסקל יוכיח שהוא אסור

ירושלמי פסחים / דף היומי

באכילה ובהנחה ואינו בשרפה. אמר להן: חמץ אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת, ונותר אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת. אל יוכיח שור הנסקל שאין חיבין עליו כרת. אמרו לו: והרי חלב שור הנסקל יוכיח שהוא אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת ואינו בשרפה. אמר להן: חמץ אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת ואינו בשרפה. אמר להן: חמץ אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת ויש לו זמן. ונותר אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת ויש לו זמן. אל יוכיח חלב שור הנסקל שאין לו זמן. אמרו לו: והרי אשם תלוי בשיטתך יוכיח, שהוא אסור באכילה ובהנחה וחיבין עליו כרת, ויש לו זמן ואינו בשרפה, ושתק רבי יודה. תני, עד שלא הגיע זמן בעורו את מבערו בכל דבר, משהגיע זמן בעורן את מבערן בשרפה: הלכה ב', מתניתין - חמץ של גוי שעבר עליו הפסח - מתר בהנאה, ושל ישראל - אסור בהנאה, שנאמר: "לא יראה לך". גוי שהלוח את ישראל על חמצו, לאחר הפסח - מתר בהנאה, וישראל שהלוח את הגוי על חמצו, לאחר הפסח -

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דֵּף הַיּוֹמִי

אָסוּר בַּהֲנָאָה. חֲמִץ שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפֶּלֶת - הָרִי הוּא כַּמְבַעַר. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: כָּל שֶׂאִין הַכֶּלֶב יְכוּל לַחֲפֹשׂ אַחֲרָיו:

יוֹם רְבִיעִי, כֵּט חֶשְׁוֹן תִּשְׁעִי

פְּסָחִים דֵּף יג

גְּמָרָא - הָא בְּאַכִּילָה - אָסוּר. מִתְּנִיתָא בְּמָקוֹם שֶׁלֹּא נִהְגּוּ לוֹכֵל פֶּת עֲכוּ"ם, אֲבָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּהְגּוּ לֶאֱכֹל פֶּת עֲכוּ"ם - מִתָּר אֶפְלוּ בְּאַכִּילָה. בְּתוֹךְ הַפֶּסַח מֵהוּ? רַבִּי יְרֵמְיָה אָמַר: מִתָּר. רַבִּי יוֹסֵה אָמַר: אָסוּר. הִתִּיב רַבִּי יוֹסֵה: וְהִתְנִי 'לֹא יִשְׁכִּיר יִשְׂרָאֵל אֶת בְּהֵמָתוֹ לְעֲכוּ"ם לְהִבִּיא עָלֶיהָ חֲמִץ'. פֶּתֵר לָהּ בְּבֹא עֲמוֹ. וְהִתְנִי 'לֹא יִשְׁכִּיר יִשְׂרָאֵל אֶת סְפִינָתוֹ לְעֲכוּ"ם לְהִבִּיא עָלֶיהָ חֲמִץ'. פֶּתֵר לָהּ בְּבֹא עֲמוֹ. וְהָא תְּנִי 'לֹא יִשְׁכִּיר יִשְׂרָאֵל אֶת בֵּיתוֹ לְעֲכוּ"ם לְתַן בְּתוֹכוֹ חֲמִץ'. אֵית לָךְ מִימַר בְּדֵר עֲמוֹ? גָּגוּ שֶׁל עֲכוּ"ם שֶׁהָיָה סְמוּךְ לְגָגוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְנִתְגַּלְגַּל חֲמִץ מִגָּגוֹ שֶׁל עֲכוּ"ם לְגָגוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל - הָרִי זֶה דוֹחֵפוּ בְּקִנְיָה, אִם הִיָּתָה שִׁבְתָּ אוֹ יוֹם טוֹב, רַב אָמַר: כּוֹפֵה עָלֶיהָ כָּלִי. רַב אָמַר: צָרִיךְ לוֹמַר

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

כל חמץ שיש לי בתוך ביתי, ואיני יודע בו - יבטל. רב אמר: צריך לומר 'אשר קדשנו במצותיו וצוננו על מצות בעור חמץ'. רב אמר: הטח ביתו חמץ - צריך לבער. תני, אמר רבי שמעון בן אלעזר: בצק שעשאו כפת - בטל. פתר לה או חלוקין על רבי שמעון בן אלעזר, או אהן כפת מאיס היא. ישראל ועכו"ם שהיו באין בספינה, וחמץ ביד ישראל - הרי זה מוכר לעכו"ם או נותנו לו מתנה, וחוזר ולוקחו ממנו לאחר הפסח, ובלבד שיתנו לו מתנה גמורה. אומר הוא ישראל לעכו"ם: עד שאת לוקח במנה בוא וקח לך במאתים, עד שאת לוקח לך מעכו"ם בוא וקח לך מישראל, שמא אצטריך ואקח ממך אחר הפסח. המשכיר בית לחברו, עד שלא יכנס לתוכו - המשכיר צריך לבער, משיכנס לתוכו - השוכר צריך לבער. אמר רבי שמעון: אימתי? בזמן שמסר לו את המפתח, אבל בזמן שלא מסר לו את המפתח - אינו צריך לבער. אמר רבי יודה בר פזי בעי: מסר לו את המפתח מהו? אמר רבי זכריה חתניה דרבי לוי: מחלקת רבי שמעון וחכמים, דתנינן תמן, המוסר מפתחו לעם הארץ - הבית טהור, שלא מסר לו אלא שמירת המפתח. תני,

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דֵּף הַיּוֹמִי

רבי שמעון מטמא. עכו"ם שבא אצל ישראל, ובירדו חמץ - אינו צריך לבער, הפקיד אצלו - צריך לבער. יחד לו בית - אינו צריך לבער. לא בער לאחר הפסח מהו? רבי יונה אומר: מתר. רבי יוסה אומר: אסור. אומר רבי יוסה: חמצו של עכו"ם הוא, ישראל הוא שעבר עליו ולא בערו.

יום חמישי ל' חשוון, א' ראש חודש כסלו תשע"ו

פְּסָחִים דֵּף יד

מאן תנא "לא יראה לך"? רבי יודה! דתני, האוכל חמץ ממש שעות ולמעלה, וכן חמץ שעבר עליו הפסח - הרי זה בלא תעשה ואין בו כרת; דברי רבי יודה. רבי שמעון אומר: כל שאין בו כרת - אין בו בלא תעשה, מודה רבי שמעון באסור שהוא אסור. אסורו מהו? רבי ירמיה אומר: אסורו דבר תורה! רבי יונה ורבי יוסה, תריהון אמרין: אסורו מדבריהן. מה טעמא דרבי יודה? "לא יאכל חמץ היום". מה אגן קיימין? אם בתוך המועד, כבר כתיב "לא תאכל עליו חמץ"! אלא אם

ירושלמי פסחים / דף היומי

אינו ענין בתוך המועד - תנהו לאחר המועד. מה מקיים רבי שמעון טעמא דרבי יודה "לא יאכל חמץ היום"? אמר רבי בון בר חיה: פתור לה כרבי יוסי הגלילי, דתני רבי יוסי הגלילי אומר: אומר אני, שלא היה פסח במצרים אלא יום אחד בלבד, שנאמר: "לא יאכל חמץ היום". "לא יראה לך", אית תני תני: "לא יראה לך" - לך אין את רואה אבל רואה את לגבוה, אית תני תני 'אפלו לגבוה'. מאן דאמר - לך אין את רואה, רואה את לגבוה - בשקדישו קדם לבעורו. מאן דאמר אפלו לגבוה - בשקדישו לאחר בעורו. אמר רבי בון בר חיה קומי רבי זעירא: תפתר בקדשים שהוא חייב באחריותו, כרבי שמעון. "לא יראה לך", אית תני תני: לך אין אתה רואה רואה את בפלטיא. אית תני תני: אפילו בפלטיא. מאן דאמר לך אין את רואה, רואה את בפלטיא - בשקדירו קדם לבעורו. מאן דאמר אפלו בפלטיא - בשקדירו לאחר בעורו. אמר רבי בון בר חיה תפתר בקדשים וגו'. הבקיר חמצו בשלשה עשר, לאחר הפסח מהו? רבי יוחנן אמר: אסור. רבי שמעון בן לקיש אמר: מתר. מתיב רבי יוחנן לרבי שמעון בן

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דֵּף הַיּוֹמִי

לְקִישׁ: אֵינן אֶת מוֹדָה לִי מִשֵּׁשׁ שָׁעוֹת וְלִמְעַלָּן שֶׁהוּא אֲסוּר?
אָמַר לִיָּה: תִּמְנָן, אֲסוּרוֹ גָּרַם לוֹ, הֵא, מַה אֵית לָךְ לְמִימַר? אָמַר
רַבֵּי יוֹסֵה לְרַבֵּי פִּנְחָס: נִהִיר אֶתְךָ, כִּד הָוִינָן אֲמַרִין אֶתְיָא לְרַבֵּי
יֹחָנָן כְּרַבֵּי יוֹסֵה וְדַרְבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקִישׁ כְּרַבֵּי מֵאִיר? אֵינָהּ כֵּן!
אֶלָּא רַבֵּי יֹחָנָן חָשַׁשׁ לְהַעֲרֵמָה וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקִישׁ לֹא חָשַׁשׁ
לְהַעֲרֵמָה. מַה נִּפְק מִבִּינֵיהוֹן? נִפְלָה עָלָיו מִפְּלֵת, מֵאֵן דָּאָמַר
הַעֲרֵמָה - לֵית כָּאֵן הַעֲרֵמָה, וְהוּא מְתָר, מֵאֵן דָּאָמַר זְכִיָּה - לֵית
כָּאֵן זְכִיָּה, וְהוּא אֲסוּר. הַכֹּל מוֹדִין בְּגַר שְׁמֵת וּבְזָבְזוּ יִשְׂרָאֵל אֶת
נְכֻסָיו, מֵאֵן דָּאָמַר הַעֲרֵמָה - מְתָר, וּמֵאֵן דָּאָמַר זְכִיָּה - מְתָר.
תִּמְנָן תְּנִינָן, עֶבֶד שְׁעֵשָׂאוֹ רַבּוֹ אֶפְוִתִּיקֵי לְאַחֲרִים וְשִׁחְרוּוּ,
מִשׁוֹרֵת הַדִּין אֵינן הָעֶבֶד חֵיב כְּלוּם, אֶלָּא מִפְּנֵי תִקּוּן הָעוֹלָם
כּוֹפִין אֶת רַבּוֹ וְעוֹשֶׂה אוֹתוֹ בֶּן חוֹרִין וְכוֹתֵב שְׁטַר עַל דְּמִיו. רַבֵּי
שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר: אֵינּוּ כּוֹתֵב אֶלָּא מְשַׁחֲרַר.

יום שישי, א' כסלו תשע"ו

פְּסָחִים דֵּף טו

ירושלמי פסחים / דף היומי

מי משחרר? רב אמר: בין רבו ראשון בין רבו אחרון. אמר רבי יוחנן: אין משחרר אלא רבו ראשון בלבד. התיב רבי חגי קומי רבי יוסה: מתניתין פליגא על רב. ישראל שהלוח את העכו"ם על חמצו, לאחר הפסח מתר בהנייה, אין תימר ברשות ישראל הוא יהא אסור. מה עבד לה? אמר רבי יודן: קל הוא בשחרור, כהדא דתני, העושה עבדו אפותיקי - מכרו אינו מכור, שחררו - הרי זה משחרר. חיליה דרבי יוחנן מן הדא, רבי שמעון בן גמליאל אומר: אינו כותב אלא משחרר. אלו המשעבד שדה לחברו והלך ומכרה, שמא אין בעל חוב בא וטורף? אמר רבי אבהו: פתח לנו רבי יוחנן פתח מאיר כאורה - לא מצאנו עבד משתחרר וחוזר ומשתעבד, מעתה לא יכתב שטר על דמיו? אמר רבי אילא: מוטב שיאמר לו תן לי מאתים זוז שיש לי בידך ואל יאמר לו עבדי אתה. רבנן דקיסרין בשם רבי נסא: אתיא דרבי שמעון בן גמליאל כרבי מאיר, כמה דרבי מאיר קונס בדברים, כן רבי שמעון בן גמליאל קונס בדברים. דתני, שטר יש בו רבית - קונסין אותו, ואינו גובה, לא את הקרן ולא את הרבית; דברי רבי מאיר. וחקמים

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

אומרים: גובה את הקרן ואינו גובה הרבית: רבי שמעון בן גמליאל אומר: כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו. עד איכן? רבי אבון, רבי יוחנן בשם רבי שמעון בן יוצדק: עד שלשה טפחים: הלכה ג', מתניתין - האוכל תרומת חמץ בפסח שוגג משלם קרן וחמש מזיד פטור מן התשלומין ומדמי העצים. גמרא - תני, רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי שמעון בן יוצדק: מתניתא כשהפרישה מצה ונתחמצה, אבל אם הפרישה חמץ לא בדא. הפריש מצה על חמץ, אמר רבי זעירה: כל תרומה שאינה מתרת את השירים לאכילה - אינה תרומה. אפילו הפריש חמץ על מצה! אמר רבי זעירה: מאחר שאלו מינה עליה אינה תרומה ואפילו הימינה למקום אחר - אינה תרומה. עירס ארבעת רבעים בפני עצמן וחמצן, וארבעת רבעים בפני עצמן וערבן. אם התרו בו משום אוכל טבל - אינו לוקה, משום האוכל חמץ בפסח - לוקה, אסור חמור חל על אסור קל ואין אסור קל על אסור חמור. אבל אם ערבן ואחר כך חמצן, אם התרו בו משום האוכל טבל - לוקה.

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

משום האוכל חִמֵץ בַּפֶּסַח - לוקה, אסור חמור חל על אסור קל, ואין אסור קל חל על אסור חמור.

שַׁבַּת קֹדֶשׁ, ב' כֶּסֶלׁוֹ תשע"ו

פְּסָחִים דף טז

עֲשֵׂה כְּרִי וְהִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וּמְרַחוּ, וְאַחַר כֵּן אֲכָלוּ, אִם הִתְרוּ בּוֹ
משום האוכל טָבַל - אינו לוקה. משום האוכל עֲבוּדָה זָרָה -
לוקה. אסור חמור חל על אסור קל, ואין אסור קל חל על
אסור חמור. אֲבָל אִם מְרַחוּ וְאַחַר כֵּן הִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ, אִם הִתְרוּ
בוֹ מִשׁוּם אוֹכַל טָבַל - לוקה. משום עֲבוּדָה זָרָה - לוקה, אסור
חמור חל על אסור קל, ואין אסור קל חל על אסור חמור. רבי
בּוֹן בַּר חִיָּה בְּעֵי: הָאוֹכַל תְּרוּמַת חִמֵץ בַּפֶּסַח, לְמִי הוּא מְשַׁלֵּם?
תְּפִלְיָגְתָא דְרַבִּי יוֹחָנָן וּדְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לָקִישׁ, דְּאִיתְּפְלַגוּן,
הַגּוֹזֵל תְּרוּמָה מֵאַבִּי אָמוֹ כֹּהֵן, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר: מְשַׁלֵּם לְשֹׁבֵט.
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לָקִישׁ אָמַר: מְשַׁלֵּם לְעֶצְמוֹ. אָמַר רַבִּי מְנָא קוּמִי
רַבִּי יוֹסֵה: מִסֵּתְבְּרָא יוּדָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לָקִישׁ לְרַבִּי יוֹחָנָן

ירוּשָׁלַיִם פְּסָחִים / דף היומי

בחמש שהוא משלם לשבט. אמר ליה: אוף אנא סבר כן, שכּן תרוּמה טמאה אפרה לשבט. אתא רבי יוסה בן רבי בון בשם רבי אחא: אפלו עליה פליגין. רבי יוסה בעי: הנהנה מן ההקדש פחות משוה פרוטה, מהו שיהא חייב בתשלומין? אמר ליה נישמעניה מן הדא: - "ואת אשר חטא מן הקדש ישלם" (ויקרא ה, טז) - פרט לפחות משוה פרוטה. אית תניי תני, לרבות לתשלומין. מאן דאמר פרט לפחות משוה פרוטה לתשלומין לקרבן. מאן דאמר לרבות בתשלומין, כמה דתימר תמן פחות משוה פרוטה, מזיד אף על פי שאינו משלם חמש ואשם ישלם לשבט, ואמר אוף הכא כן. אמרין חבריא קומי רבי יוסה: ולא מתניתא היא? האוכל תרומת חמץ בפסח שוגג משלם קרן וחמש, מזיד פטור מן התשלומין ומדמי העצים. אמר לון: תמן אינו ראוי להשלים עליה, ברם הכא ראוי הוא להשלים עליה. שוגג בתרומה ומזיד בחמץ. שוגג בתרומה ומזיד בנזיר. שוגג בתרומה ומזיד ביום הכפורים: אין תיפתינה לשני דברים ניחא ואין תיפתינה לדבר אחד - מחלקת רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש: הלכה ד', מתניתין -

ירושלמי פסחים / דף היומי

אלו דברים שאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח, בחטים, בשעורים, בכסמין ובשיפון ובשבלת שועל. ויוצאין בדמאי ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו, ובמעשר שני והקדש שנפדו, והכהנים בחלה ובתרומה. אבל לא בטבל, ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו. חלות תודה ורקיקי נזיר, עשאן לעצמו, אין יוצאין בהן. עשאן למכור בשוק, יוצאין בהן. גמרא - כתיב "והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה" (במדבר טו, יט), הייתי אומר, יהו כל הדברים חייבין בחלה? תלמוד לומר: "מלחם" - ולא כל לחם. אם "מלחם - לא כל לחם", אין לי אלא לחטים ולשעורים בלבד, שאר מינין מנין? תלמוד לומר "ראשית עריסותיכם", רבה, ורבה את הכל. רבי יוסה בשם רבי שמעון: תני רבי ישמעאל בן רבי יונה, רבי זעירא, רבי שמעון בן לקיש בשם רבי ישמעאל, אמר רבי מנא: אזלית לקיסרין, ושמעית רבי אחוה בר זעירא אמר, ואנא הוה אמר לה בשם רבי ישמעאל: נאמר "לחם" בפסח, ונאמר "לחם" בחלה, מה לחם שנאמר בפסח - דבר שהוא בא לידי מצה וחמץ, אף "לחם" שנאמר

ירושלמי פסחים / דף היומי

בחלה דבר שהוא בא לידי מצה וחמץ. בדרקו ומצאו שאין לה
בא לידי מצה וחמץ אלא חמשת המינין בלבד, ושאר כל
המינין אינן באין לידי מצה וחמץ, אלא לידי סרחון.

נתן לקבל את הגליון מדי שבוע באמצעות הדוא"ל

breslovinternational@gmail.com